

CONFERINȚA INTERNAȚIONALĂ
Orizonturi ale sculpturii românești moderne: de la Karl Storck la Constantin Brâncuși
– apel la contribuții –

București, Aula Academiei Române; Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu”
28–29 mai 2026

Anul 2026 marchează 150 de ani de la nașterea lui Constantin Brâncuși (1876–1957), bicentenarul nașterii lui Karl Storck (1826–1887) și centenarul morții lui Carol Storck (1854–1926). Cu această ocazie, Institutul de Istoria Artei „G. Oprescu” organizează conferința internațională *Orizonturi ale sculpturii românești moderne: de la Karl Storck la Constantin Brâncuși*.

Sculptura, în accepția ei occidentală, își face apariția relativ târziu în cultura românească, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, odată cu modernizarea accelerată a societății și cu instituționalizarea învățământului artistic. În contextul artei de tradiție bizantină, în care sculptura era prezentă doar în registrul minor decorativ, Karl Storck introduce sculptura neoclasică având în centru figura umană. Sculptor de origine germană, activ la București din 1849, stabilit aici definitiv după Unirea Principatelor Române, autor al unor monumente de for public, creator de portrete aulice și artă funerară, Karl Storck a fost fondatorul școlii naționale de sculptură. A condus catedra de sculptură a Școlii de Belle-Arte timp de două decenii, în cadrul căreia a format primele generații de sculptori.

La început de secol XX, Constantin Brâncuși, absolvent al aceleiași școli, unde a studiat cu Ion Georgescu, urmaș al lui Karl Storck, și cu Wladimir Hegel, a modificat radical viziunea tradițională asupra statuarei. Ajuns la Paris în 1904, Brâncuși a depășit într-un timp scurt etapele modelajului naturalist și estetica rodiniană, pentru ca ulterior să rupă deliberat cu convențiile figurativului prin abordarea cioplirii directe (*taille directe*). Întorcându-se spre sursele arhaice ale artei românești sau ale artelor extrem orientale, Brâncuși inaugurează, în anii 1907–1910 (prin lucrări precum *Rugăciunea*, *Sărutul*, *Cumințenia pământului*, *Somnul*), un nou regim al formei sculpturale bazat pe geometrizare, esențializare și reconfigurarea spațiului ambiental.

Conferința își propune să investigheze sculptura modernă plecând de la dubla genealogie a unor momente inaugurale: pe plan local, *Storck și generațiile academice* care instituie statuara de for public, arta funerară și monumentalitatea neoclasică; și pe plan universal, *Brâncuși și opera sa revoluționară*, care mută accentul de la tradiție la modernitate, de la reprezentare la formă și de la gestualitate la spiritualitate. *Orizontul*, termen care definește la nivel simbolic deschiderea spre viitor, este o invitație la reflecție asupra dinamicilor în cercetarea trecutului și asupra condiționării acestuia de circumstanțele prezentului. Conferința are scopul de a lărgi cadrele de referință ale modernității în sculptură, între cele două borne ale sculpturii românești reprezentate de Storck și Brâncuși, configurând premisele unei înțelegeri complexe ce integrează „fuziunea orizonturilor” (Hans-Georg Gadamer), prin convergența unor perspective diverse asupra unui subiect amplu.

Organizatorii conferinței propun următoarea tematică, fără a limita aria contribuțiilor strict la aceasta:

- **Instituționalizarea sculpturii românești:** Școala de Belle-Arte, catedrele de sculptură, expozițiile oficiale, comanda publică, sculptura funerară, sculptura comemorativă, programele arhitecturale cu decor sculptural.
- **Genealogii artistice și rețele profesionale:** Familii de artiști, dinastia sculptorilor Storck, relații de prietenie, diverse forme de asociere profesională de tipul societăților și grupărilor artistice.
- **Transferuri și influențe:** Modelul academiilor franceze și germane, circulația ideilor estetice în spațiul european și reflectarea lor în dezvoltarea sculpturii din spațiul românesc.

- **Modernitatea sculpturii:** Evoluția stilistică (succesiunea *isme*-lor) ca transformare a raportului dintre formă, material, spațiu, peisaj urban și corporalitate, în logica unor concepte precum *language of sculpture, condition of sculpture* (William Tucker) sau *form in space* (în tradiția Henry Moore).
- **Modernitate și arhaism:** Fuziunea unor teme, tipologii sau elemente de limbaj plastic inspirate din arta veche (bizantină, populară/tradițională sau orientală) în sculptura modernă.
- **Paradigma operei lui Brâncuși:** Antecesorii, contemporani și descendenți; continuitatea și discontinuitatea modelului brâncușian în creația artistică modernă și contemporană.
- **Femei sculptorițe:** Statut, identitate, practici și ierarhii de gen și stil, într-un domeniu perceput tradițional ca „masculin”.
- **Istoriografii consacrate și noi direcții de cercetare:** Reconsiderarea periferiilor artistice, a numelor insuficient cunoscute; reexaminarea canonului sculpturii românești; interpretări inovatoare, la intersecția dintre estetică, filosofia și teoria artei.

Invităm specialiștii din domeniile istoriei și teoriei artei, istoriei, muzeografiei, curatoriatului, dar și din alte domenii conexe, să trimită titlurile, însoțite de rezumatele comunicărilor propuse (300–500 cuvinte), precum și un scurt CV narativ (150–200 cuvinte) până la data de **1 februarie 2026** la adresele de email: virginia.barbu@gmail.com, ioana.alexandra.apostol@gmail.com, ralucamariamail@gmail.com.

Rezumatele și CV-ul vor fi redactate în limbile română și engleză.

Comunicările propuse vor fi supuse unui proces de evaluare (*peer-review*), în urma căruia vor fi selectate cele acceptate pentru participare. Rezultatul selecției va fi comunicat în **15 martie 2026**.

Organizator: Departamentul „Arte vizuale și arhitectură – perioada modernă și contemporană”.

Comitet organizatoric:

Dr. Adrian-Silvan Ionescu, CSI, directorul Institutului de Istoria Artei „G. Oprescu”

Dr. Olivia Nițîș, CS II, coordonatoare departament

Dr. Virginia Barbu, CS III

Dr. Ioana Apostol, CS

Dr. Raluca Partenie, ACS

THE INTERNATIONAL CONFERENCE
Horizons of Modern Romanian Sculpture: from Karl Storck to Constantin Brâncuși
– call for papers –

Bucharest, Romanian Academy Auditorium; Institute of Art History „G. Oprescu”
Date: May 28–29, 2026

The year 2026 marks the 150th anniversary of Constantin Brâncuși’s birth (1876–1957), Karl Storck’s bicentenary (1826–1887), and the centenary of Carol Storck’s death (1854–1926). On this occasion, the „G. Oprescu” Institute of Art History organizes the international conference *Horizons of Modern Romanian Sculpture: from Karl Storck to Constantin Brâncuși*.

Sculpture, as understood in the Western tradition, emerges later in Romanian culture, in the second half of the 19th century, alongside the accelerated modernization of society and the institutionalization of artistic education. Within the framework of Byzantine artistic traditions, where sculpture was confined to a minor decorative role, Karl Storck introduced the neoclassical conception of sculpture centered on the human figure. A sculptor of German origin, active in Bucharest since 1849 and permanently settled here after the Unification of the Romanian Principalities, Karl Storck was the major author of public monuments, a creator of court portraits and funerary works, and the founder of the national school of sculpture. He chaired the sculpture department at the School of Fine Arts for two decades, training the first generations of Romanian sculptors.

At the beginning of the 20th century, Constantin Brâncuși, a graduate of the same school, where he studied under Ion Georgescu (himself a student of Karl Storck) and with Wladimir Hegel, radically reshaped traditional conceptions of statuary. After arriving in Paris in 1904, Brâncuși quickly moved beyond naturalistic modeling and Rodin’s aesthetic, and later deliberately broke with figurative conventions through the practice of direct carving (*taille directe*). Turning to the archaic sources of Romanian art as well as to those of Far Eastern art, Brâncuși inaugurated, between 1907 and 1910 (with works such as *The Prayer*, *The Kiss*, *The Wisdom of the Earth*, *The Sleep*), a new regime of sculptural form based on geometrization, essentialization, and a rethinking of the relationship between sculpture and the surrounding space.

The conference aims to examine modern sculpture through the double genealogy of its formative phases: on the local level, *Storck and the academic generations* that established public statuary, funerary art, and neoclassical monumentality; on the universal level, *Brâncuși and his revolutionary body of work*, which shifted the emphasis from tradition to modernity, from representation to form, and from gesture to spirituality. The notion of *Horizon*, symbolically defining the openness towards the future, calls for reflection on the dynamics of research on the historical past, as well as on the present conditions that are shaping it. Against this interpretative background, the conference sets out to broaden the frameworks through which modernity in sculpture is conceptualized, between the two poles of Romanian sculpture represented by Storck and Brâncuși, and laying the groundwork for a complex understanding informed by the “fusion of horizons” (Hans-Georg Gadamer) and by the convergence of multifaceted perspectives on a broad subject.

The conference organizers propose the following thematic focus, while welcoming contributions beyond it:

- **The institutionalization of Romanian sculpture:** the School of Fine Arts, chairs of sculpture official exhibitions, public commissions, funerary and commemorative sculpture, architectural projects with sculptural decoration.
- **Artistic genealogies and professional networks:** artistic families, the Storck dynasty of sculptors, networks of friendship, professional association, including artistic societies and groups.

- **Transfers and influences:** models of the French and German Academies, the circulation of aesthetic ideas across Europe and their impact in the development of sculpture in Romania.
- **Modernity in sculpture:** stylistic evolution (the succession of *isms*) understood as a transformation of the relationship between form, material, space, urban environment, and corporeality, articulated through concepts such as the *language of sculpture*, the *condition of sculpture* (William Tucker), and *form in space* (in the tradition of Henry Moore).
- **Modernity and archaism:** the fusion of themes, typologies, and formal vocabularies derived from premodern art (Byzantine, traditional, or Eastern) within modern sculpture.
- **The Brâncuși paradigm:** predecessors, contemporaries, and successors; the continuity and discontinuity of the Brâncuși model in modern and contemporary artistic creation.
- **Women sculptors:** status, identity, practices, and gendered stylistic hierarchies within a field traditionally perceived as masculine.
- **Established historiographies and new research directions:** the reassessment of the artistic peripheries and lesser-known figures, the re-examination of the canon of Romanian sculpture; innovative interpretations at the intersection of aesthetics, philosophy, and art theory.

We invite scholars in the fields of art history and theory, history, museum and curatorial studies, as well as other related disciplines, to submit paper titles accompanied by abstracts (300–500 words), together with a short narrative CV (150–200 words) by **February 1, 2026**, to the following email addresses:

virginia.barbu@gmail.com, ioana.alexandra.apostol@gmail.com, ralucamariamail@gmail.com

Abstracts and CVs must be submitted in both Romanian and English.

The proposed papers will be subject to a peer-review process for selection. Applicants will be notified of the outcome by **March 15, 2026**.

Organizer: Modern and Contemporary Art and Architecture Department

Organizing Committee:

Dr. Adrian-Silvan Ionescu, Director of the „G. Oprescu” Institute of Art History

Dr. Olivia Nițîș, researcher, Department Coordinator

Dr. Virginia Barbu, researcher

Dr. Ioana Apostol, researcher

Dr. Raluca Partenie, assistant researcher